

Koloreak galdu zituen basoa

Goiz batean, Ros urtxintxa bere zulotik atera zen eta basoa guztiz grisa aurkitu zuen.

Hostoak grisak ziren. Loreak grisak ziren. Bere isatsa ere, beti ilunabar bat bezala gorria izan zena, errautsez egina zirudien.

“Zer gertatu da?” oihu egin zuen.

Animaliak haritz zaharraren inguruan bildu ziren. Azeriak ezin zuen laranja aurkitu bere hanketan. Txantxangorriak bularreko orban gorria galdu zuen. Erleek ezin zituzten loreak bereizi eta zirkuluetan hegan egin zuten.

“Agian koloreak desagertu dira gehiegi eztabaidatu dugulako”, esan zuen haritzak.

Aurreko egunean, animalia bakoitzak bere kolorea zela garrantzitsuena azpimarratu zuen.

“Berdea da onena, basoa betetzen duelako”, esan zuen Igelak.

“Horia hobea da eguzkiaren antza duelako”, erantzun zuen erleak.

“Ez du zeruaren urdina gainditzen!” protestatu zuen Enarak.

Hainbeste eztabaidatu zuten, inork ez baitzuen koloreak entzun, nekatuta, maletak egiten.

«Bilatzera joan behar dugu», esan zuen Ros urtxintxak.

Aurkitu zuten lehen kolorea urdina izan zen. Urmaelaren hondoan ezkutatu zen.

«Ez naiz itzuliko», esan zuen. «Denek begiratu nahi didate, baina inork ez du gogoratzen zuhaitzen berdea behar dudala islatzeko».

Igelak baietz egin zuen buruarekin.

«Zu gabe, urmaela ez da etxea bezala sentitzen. Eta berderik gabe, zuk ere ezingo zenuke hosto islatuen artean jolastu».

Urdina uretara eta zerura itzuli zen.

Horia kobazulo baten barruan zegoen, harri bakarti bat argitzen.

«Denek diote alaia naizela», kexatu zen, «baina eguzkiak ere gaua behar du atseden hartzeko».

Hontzak hego grisak ireki zituen.

«Iluntasunak izarrak ikusten laguntzen digu. Baina zure argitasunak esnatzen laguntzen digu».

Horia kobazulotik irten eta eguzkiaren, erleen eta ranunkuluen artean zabaldu zen.

Gorria mendi tontorrera igo zen.

“Indartsuegia naizela diote”, azaldu zuen. “Arriskuaz ohartarazteko bakarrik naizela ona”.

Txantxangorria haren ondora hegan joan zen.

“Marrubien, mitxoleten eta ilunabarreko zeruaren kolorekoa ere bazara”.

Gorria menditik jaitsi eta gauza horiek guztiak margotu zituen.

Berdea bakarrik falta zen. Leku guztietan bilatu zuten, baina ez zuten aurkitu.

“Agian oso urrun joan da”, esan zuen Ros urtxintxak.

Orduan, hazi txiki batek lur azpitik hitz egin zuen.

“Berdea ezin da bakarrik itzuli”. “Ura, argia eta lurra zaintzeko norbait behar ditu”.

Animaliak lanean hasi ziren. Satorrak lurra irauli zuen. Enarak ur tantak eraman zituen mokoan. Erleek polena sakabanatu zuten. Urtxintxak ezkurrak landatu zituen, eta azeriak harriak mugitu zituen.

Eguzki horiak soilgunea berotu zuen. Zeru urdinak euri fin bat bota zuen. Denbora baten ondoren, kimu berde bat atera zen lurretik.

Gero beste bat.

Eta beste bat.

Berdea belarretan zehar zabaldu eta enborretatik igo zen, zuhaitzen gailurrak bete arte.

Kolore guztiak itzuli zirenean, basoa lehen baino are ederragoa zen. Urdinak berde koloreko ñabardurak zituen. Horiak gorriari distira ematen zion. Azeriaren laranja eguzkiaren eta mitxoleten arteko besarkada batetik jaio zela zirudien.

“Zein da kolorerik garrantzitsuena?” galdetu zuen haritzak.

Animaliek elkarri begiratu zioten.

“Denak”, erantzun zuten aldi berean.

Egun hartatik aurrera, norbait bere koloreaz harrotzen zen bakoitzean, Ros urtxintxak goiz gris hura gogorarazten zion.

Kolore bakarra ederra izan daitekeelako, baina besteekin batera bizi denean bihurtzen da mundua paisaia.